

A tam stál.

Ten muž v klobouku, který na mě a tu modrovlasou holku v noc nehody poštval vlka a obřího ptáka. Vlastně bych ho vůbec neměl vidět, stál příliš daleko a byla příliš velká tma, než abych rozeznal víc než nejasné obrysy, pokud vůbec. A přesto jsem rozpoznal všechny sklady na jeho trenčkotu, tvar knoflíků, modro béžový kostkovaný vzor dědečkovského klobouku a každý detail jeho obličejové včetně strniště.

Stál tiše na cestě a zíral do mého okna. Oči měl žluté jako oči dravého ptáka. Nebo jako toho vlka, co na mě toho večera čekal v křoví. Byl jsem si jistý, že mě teď vidí taky tak ostře jako já jeho, protože jeho rty se stáhly do nepříjemného úsměvu.

Náhle mi úplně vyschlo v ústech.

Muž udělal krok stranou, a umožnil tak pohled na náhrobek za sebou. S ironicky naznačenou úklonou udělal pohyb rukou, jako by mě chtěl vyzvat, ať si přečtu nápis. Což pro moje orlí oči vůbec nebyl problém. „Tvoje dny jsou sečteny“ stálo tam vytesáno do žuly.

Výraz toho muže nepřipouštěl pochybnost, že mi tu větu ukázal záměrně a že ji mám chápat jako výhrůžku. Ještě jsem si pamatoval jeho zvláště skřípavý hlas a dovedl jsem si přesně představit, jak by znělo přímo z jeho úst slyšet: *Tvoje dny jsou sečteny, bošičku.*

Jako by se chtěl ujistit, že jsem zprávu dostal, uklonil se ještě jednou a pomalu se přes hřbitov odlouдал pryč.

Jen s námahou jsem dovedl potlačit nutkání praštit do toho blbého hotelového zvonku a vzbudit rodiče. „Mami! Tati! Ten zlý pán v klobouku je na hřbitově a ví, kde bydlím!“ Puls mi vyskočil

jako splašený a trvalo pár minut, než jsem se zase uklidnil, dojel na židli k posteli, abych si mohl lehnout. Zvonilka přešla z nohou postele a položila se mi na hrud, mechanicky jsem ji začal hladit. To a její hlasité předení mě uklidňovaly a po chvíli jsem dokonce usnul.

Příštího rána moje superschopnosti zmizely, a i když bylo denní světlo, nedovedl jsem nápis na náhrobku z okna vůbec rozluštit. Ani jsem neviděl, jestli je tam doopravdy něco napsáno. Proto jsem poprosil Lasseho (který se neohlášeně zastavil, aby pak v mém pokoji převážně mlčky seděl, mnul si prsty a vrhal na mě ustrašené Bambiho pohledy), aby mi ten náhrobek vyfotil, než půjde domů. Byl to hrob jistého Hermanna Kranze, který zemřel roku 1952. A nápis na hrobu zněl, jaké překvapení!, „Tvé dny jsou sečteny.“

Skoro se mi trochu ulevilo. Jasně, bylo to strašidelné a nahánělo mi to strach, ale taky to byl důkaz, který jsem nutně potřeboval. Důkaz, že nejsem blázen. Protože jak by se *tohle* prosím pěkně dalo vysvětlit paranoidními představami nebo schizofrenií? Ne, tady se očividně odehrávalo něco jiného, něco velmi podivuhodného. Jestli ten chlápek s kloboukem svoje varování zrealizuje a moje dny jsou opravdu sečteny, pak o tom chci během těch dní, co mi ještě zbývají, zjistit co nejvíc. A když mi s tím Lasse, ten starej práskač, který musel hned běžet za mou mámou, nechce pomoci, tak to zkrátka bude muset udělat ta Martinovic holka. Ďolíček Matilda se sympatickým spasitelským komplexem.

Sáhl jsem po svých zatracených berlích – mimochodem, politicky korektní výraz zněl „pomůcky k chůzi“ a naučil jsem se ho na svojí první hodině fyzioterapie od Severina – a vstal jsem.